

Sygn. akt V Kz 694/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: (del.) Sędzia SR Damian Krakowiak

Protokolant: sekretarz sądowy Paulina Dzika

przy udziale Prokuratora Tomasza Grona

po rozpoznaniu w sprawie **M. M.**, syna J. i A.

z domu W., urodzonego dnia (...) w Ł.,

podejrzanego o czyn z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i in.

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 24 kwietnia 2020 roku

w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k.

postanawia

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. zastosował wobec podejrzanego tymczasowe aresztowanie na okres 14 dni od daty zatrzymania.

Na postanowienie zażalenie wywiódł obrońca, zarzucając relewantne naruszenie przepisów postępowania, to jest:

- art. 249 § 1 oraz art. 258 § 1 k.p.k. poprzez zastosowanie tymczasowego aresztowania, pomimo iż zebrane dowody nie wskazują na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany dopuścił się zarzucanego czynu,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu tezy, że zachodzi uzasadniona obawa, iż podejrzany ukrywa się przed organami ścigania.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę postanowienia i zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania wolnościowego środka zapobiegawczego bądź uchylenie tymczasowego aresztowania.

M. M. został zatrzymany w dniu 24 lipca 2020 roku.

Dnia 27 lipca 2020 roku Prokurator wniósł o przedłużenie tymczasowego aresztowania.

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. zastosował wobec podejrzanego tymczasowe aresztowanie od dnia 24 lipca 2020 roku do dnia 22 października 2010 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania.

Jeżeli środek odwoławczy dotyczy orzeczenia już nieistniejącego, a pole orzekania odwoławczego wyznacza przedmiot zaskarżenia, to przy jego braku środek ten staje się niedopuszczalny i należy odmówić jego przyjęcia, a gdyby go przyjęto – pozostawić bez rozpoznania (postanowienie SN z dnia 22 czerwca 1999 r.,

I KZP 20/99, OSNKW 1999, nr 7-8, poz. 43, J. Tylman, Glosa do postanowienia SN z dnia 22 czerwca 1999 r., I KZP 20/99, OSP 2000/1/9).

W piśmiennictwie już uprzednio zwrócono uwagę na koncept „dezaktualizacji” zażalenia. Występuje ona wtedy, gdy zażalenie staje się

w następstwie określonych zaszłości „bezp przedmiotowe” (tj. traci relewantność prawną) /Z. Doda: Zażalenie w procesie karnym, Warszawa 1985, str. 308, 309/.

U podstaw „dezaktualizacji” mogą leżeć rozmaite okoliczności - np. uprawomocnienie się wyroku i rozpoczęcie wykonywania kary przed rozpoznaniem zażalenia na postanowienie o tymczasowym aresztowaniu, wydane jednocześnie z wydaniem wyroku, itp.

W takich wypadkach należy wydać postanowienie o pozostawieniu zażalenia bez rozpoznania, właśnie dlatego, że jednym z warunków dopuszczalności skargi odwoławczej jest istnienie decyzji będącej przedmiotem zaskarżenia. Jeżeli więc zażalenie stanie się in concreto bezprzedmiotowe, należy odmówić jego przyjęcia, a gdy zostanie już przekazane organowi odwoławczemu, należy wydać postanowienie o pozostawieniu go bez rozpoznania. Brak decyzji o pozostawieniu zażalenia bez rozpoznania rodziłby trudności (bezzasadne uznanie zażalenia za bezprzedmiotowe i tylko odstąpienie od przeprowadzenia kontroli zażaleniowej).

W stanie sprawy drugie postanowienie Sądu z dnia 30 lipca 2020 roku o zastosowaniu tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy (licząc od dnia zatrzymania na mocy pierwszego postanowienia Sądu) spowodowało utratę mocy postanowienia Sądu z dnia 24 kwietnia 2020 roku. Wszak w postanowieniu z dnia 30 lipca 2020 roku (wydanemu w „hybrydowym” trybie art. 279 § 3 k.p.k. i art. 263 § 2 k.p.k.) jako datę początkową aresztu oznaczono dzień 24 lipca 2020 roku, objęty okresem tymczasowego aresztowania orzeczonego postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2020 roku.

Tym samym nie sposób było uczynić zadość żądaniu obrońcy (zmiana postanowienia z dnia 24 kwietnia 2020 roku i uchylenie tymczasowego aresztowania), albowiem podstawą prawną pozbawienia podejrzanego wolności jest już inna decyzja procesowa.

W konsekwencji należało uznać, że zażalenie na postanowienie Sądu z dnia 24 kwietnia 2020 roku odnosi się do postanowienia już prawnie nieistniejącego. Podlegało zatem ono pozostawieniu bez rozpoznania.